

locus amoenus

Pere Duran

Roger Costa-Pau

I Terra agrenca i vent al mar

Terra agrenca i vent al mar
i el blau negre de fondàries
en el teu besar l'arena.

Saba i pedra a les parpelles
i el roig blanc de sangs i sal
en el teu respir trement.

Terra agrenca i vent al mar
i el cruixir que et sé en el ventre
d'un esquinç en l'arrapar-te.

La mar plena que circumdes
i el gris nu que deixa l'orb
en el teu abraçar el temps.

II Poema en hemisferis

Sento cald algun reviuere
que m'ensenya el breu solstici en un llarg
caçar de l'alba.

És l'estrall en una calma
d'aquest brau deler que augura camins d'aire
en el desori.

Retinc prest l'atansament
de cremors que són l'espera d'un ocàs en la
planura.

Porta lenta l'aigua d'ara
les mirades que són l'hàlit d'aquest nou
sentir l'espurna.

III Paisatge sobre el mur

I adéu, adéu, encara a l'au, als cims;
a la terra acerba, irreversible,
dels ciments i la cuirassa,
desnerida;

a la terra brava que ens tenia,
devastada, a tu i a mi,
que ens tenia,

a la terra pia que hem vist caure;
i a l'ermita, a l'aguiot:
al frau roí d'un temps
que ara hem vist esgavellar-se.

Sant Onofre